

Παναγιώτης Μαυροειδής

Εξελέγη λοιπόν ο **Μακρόν** στη Γαλλία, καθώς επικράτησε της Λεπέν στο δεύτερο γύρο.

Μυριάδες οι εραστές της νίκης. Στην Ελλάδα ευτυχισμένοι δηλώνουν ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι! Και εννοείται χαίρονται η Μέρκελ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τα άλλα τα παιδιά.

Ποιος κέρδισε λοιπόν και ποιος έχασε;

Νίκησε, λένε, η Ευρώπη και έχασε ο λαϊκισμός.

Ωστόσο, και ο νικητής και ο ηττημένος είναι εκ των υστέρων **κατασκευασμένοι.**

Αλήθεια ποιος νίκησε;

Ο Μακρόν, παιδί του χρηματιστηριακού σωλήνα και αγαπημένος των τραπεζών, ολόθερμα υποστηριζόμενος από σύμπασα σχεδόν την πανίσχυρη αστική τάξη της Γαλλίας απέσπασε στον πρώτο γύρω μόλις το 1/5 σχεδόν των ψήφων. Μακρόν, Λεπέν, Φιγιόν και Μελανσόν, απέσπασαν περίπου 7 εκατομμύρια ψήφους ο καθένας, σε ένα σύνολο 47 εκ εγγεγραμμένων ψηφοφόρων εκ των οποίων ψήφισαν τα 37 εκατομμύρια. Σχετική έρευνα μετά τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου έδειχνε πως ο Μακρόν, ναι μεν ήρθε πρώτος (με μικρή διαφορά) σε ψήφους, αλλά **ήρθε τελευταίος στην ικανότητα θετικής πειθούς** για το πρόγραμμά του σε σχέση όλους τους άλλους υποψήφιους. Στηρίχτηκε περισσότερο στη βάση της αποφυγής άλλων λύσεων ή του φόβου για αυτές, παρά ως η θετική και σωστή λύση.

Η εικόνα του «νεαρού παιδιού», που τα έβαλε με όλους και έκανε το θαύμα, είναι ένα κατασκευασμένο παραμύθι. Ο Μακρόν τόσο στον πρώτο γύρο όσο και στο δεύτερο (χάρι και στη μορφή του εκλογικού συστήματος), ήταν το χαϊδεμένο ψηφοδέλτιο, **η πλέον**

συστημική και υπαγορευμένη τοποθέτηση και τελικά η **πιο ασθμαίνουσα** και χωρίς ιστορική δυναμική επιλογή. Ο Μακρόν δεν είναι το αυτσαίντερ που νίκησε επειδή «μίλησε με θάρρος για την Ευρώπη», αλλά αντίθετα, απλά αποτέλεσε την τελευταία σανίδα σωτηρίας, ακριβώς **στο πλαίσιο της συντριβής των κλασικών αστικών κομμάτων** που όχι απλά μίλησαν αλλά και διαχειρίστηκαν τη λεγόμενη ευρωπαϊκά προοπτική, δηλαδή της γκωλικής δεξιάς και των σοσιαλιστών.

Δε νίκησε λοιπόν καμιά «Ευρώπη». Αντίθετα, οι Γαλλικές εκλογές ανέδειξαν ισχυρότατα την **κρίση προοπτικής της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης** και το **βαθύ, μαζικό μίσος** εργατικών λαϊκών στρωμάτων προς αυτήν. Πάνω σε αυτό επιχείρησαν να αντλήσουν δυναμική- και το κατάφεραν σε μεγάλο βαθμό- με εντελώς διαφορετικούς βέβαια στόχους, τόσο η Λεπέν όσο και ο Μελανσόν.

Ποιος ηττήθηκε στο δεύτερο γύρο των εκλογών;

Ο «λαϊκισμός» είναι η απάντηση!

Όταν σκοπός ήταν να εκβιαστεί ο κόσμος υπέρ του Μακρόν, υποτίθεται ότι στόχος ήταν να ηττηθεί η ακροδεξιά και το αντιμεταναστευτικό ρατσιστικό μένος του γαλλικού φασισμού νέας κοπής που αντιπροσωπεύει η Λεπέν.

Τώρα, αυτά ξεχάστηκαν: Αυτός που ηττήθηκε είναι ο «λαϊκισμός», υπονοώντας κάθε πολιτική που τολμά να διακηρύξει πως υπάρχει λαός σε κάθε χώρα, εργατικά και λαϊκά στρώματα και αντίστοιχα συμφέροντα, ανάγκες και διεκδικήσεις και όχι μόνο επιχειρήσεις, δείκτες κερδοφορίας του κεφαλαίου ή προώθησης της ανταγωνιστικότητας και της “παγκοσμιοποίησης”.

Με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια: **Αφενός** αθρώνεται αλλά και εξαγνίζεται/ανυψώνεται η Λεπέν ως απλώς μια υπερβολική ..λαϊκίστρια. **Αφετέρου**, κατασκευάζεται μια ήττα του γαλλικού λαού και της τεράστιας κοινωνικής δυσaréσκειας ενάντια τις αντεργατικές αντικοινωνικές πολιτικές που προωθεί το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, στη μεγάλη επιχείρηση καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και συντριβής του κόσμου της εργασίας, μέσω του μηχανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ρεύμα δίδυμης απόρριψης της αστικής αντεργατικής στρατηγικής

Αν υπάρχει ένα εξαιρετικά ελπιδοφόρο στοιχείο σε αυτές τις Γαλλικές εκλογές είναι η **μαζική απήχηση της αντίστασης στη διχοτομία “δημοκρατικών ευρωπαϊκών**

δυνάμεων''/φασισμού, που πραγματικά αποδεικνύεται εντελώς ατελέσφορη και επικίνδυνη τόσο για το ψωμί όσο και για τη δημοκρατία στη Γαλλία και σε όλη Την Ευρώπη.

Πραγματικά, είναι η πρώτη φορά, που σε μια αναμέτρηση στο δεύτερο γύρο μεταξύ ακροδεξιάς και ακρο-νεοφιλελεύθερων ευρωπαϊστών, καταγράφηκε μια πολιτική στάση, που θαρραλέα αρνήθηκε να υποκύψει και κάλεσε σε μαζική καταδίκη και των δύο.

Η στάση αυτή είχε πολύ σημαντική απήχηση, παρά το γεγονός ότι για παράδειγμα εντός του στρατοπέδου του Μελανσόν υπονομεύτηκε ανοιχτά από την στήριξη του ΓΚΚ στον Μακρόν: **Στο δεύτερο γύρο των εκλογών 2 εκατομμύρια περισσότεροι ψηφοφόροι προτίμησαν την αποχή, και, ακόμη σπουδαιότερο και ορθότερο, τα λευκά και άκυρα από 950.000 εκτοξεύτηκαν στα 4.500.000 χιλιάδες!**

Η δυναμική της **δίδυμης απόρριψης της αστικής πολιτικής** τόσο στην εκδοχή της φεντεραλιστικής ευρωπαϊκής εκδοχής όσο και της εθνικιστικής ακροδεξιάς αντίστοιχης, υπό προϋποθέσεις, μπορεί να ενισχυθεί.

Ακριβώς εδώ κρίνεται και η προοπτική της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς στην Ευρώπη. Διαφορετικά είτε θα εξαφανιστεί ως ανίκανη να κοιτάξει τον αντίπαλο στα ίσα, είτε θα ανακυκλώνει ένα μίζερο κακέκτυπο του εαυτού της σε νέο-σοσιαλδημοκρατικά ρεύματα τύπου Μελανσόν, Κόρμπιν, Λαφοντέν ή Σάντερς.

Αν δε συμβεί αυτό, η ήττα θα είναι εξίσου διπλή: Στο **κοινωνικο-οικονομικό πεδίο** θα νικήσει ο κοινωνικός κανιβαλισμός του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού, στη δε **πολιτική σφαίρα**, τα ηνία σε αυτή την επιχείρηση θα περάσουν προοδευτικά στη σύγχρονη ακροδεξιά.

Εκτός και αν από τις εκλογές στις ΗΠΑ δεν καταλάβαμε τίποτα και θεωρήσαμε ότι ήταν μια απλή παρεκτροπή...